

Az ember mindig vár

Laták István

*Az ember pontosan megvacsorázik
És aztán munkához lát,
Hogy tilkos álmait faragja,
Vagy nagyot ásítva sutba vágja
Semmivévált aznapját.
Az ember mindig pontosan megveti
megszokott régi ágyát
És elszámolja nemsikerült nappalát.
Az ember mindig valamit vár,
Mindig valakire vár, vár.*

*Pontosan összehajtja
Nadrágja vasalását,
Kabátját vállfára teszi
És szegre akasztja
Hopponmaradt vágyait.
Kiszellőzteti levegőtlen szobáját,
Közben a felhőkbe bújó
Holdra mered némán
És megborzong a sötét szellőktől,
Mert egy pillanatra felejtette,
Hogy valamire tudattalan,
Valakire nyugtalanul vár.*

*Mit vár? Ki hívja szüntelen?
Miért maradtak mögötte
Kitárva a fekete kapuk?
Üzött motor zakatol fénytelen,
Izzadt födelét simogatón törli
Szaggatott álmok színes rongya. —
A váró embert nem ez hordja.*

Indulna néha és helyben marad,
Ugrana olykor, de visszariad.
Megtorpant benne a lüktető szív,
Mert a sötétből valami hív,
Mert a végzett napokban valami fáj.
Az ember talán eltévedt valahol,
Fakó nappaloktól kifáradt már.
Kókadt fejjel makacsul vár.
Valahová mindig vágyakozik
És valamire vagy valakire vár. Vár.

